

UZASADNIENIE

Sąd ustalił:

1. Dnia 07/12/2018 w Szkole Podstawowej nr (...) w W. małoletni powód V. K. uległ wypadkowi [k. 19], do którego doszło na lekcji wychowania fizycznego. Lekcję prowadził nauczyciel WF P. K.. Po rozgrzewce były prowadzone ćwiczenia przygotowujące do lądowania przy skoku wzwyż. Jedno z ćwiczeń polegało na tym, że ćwiczącego brano za ręce i nogi, a następnie wyrzucano go na materac w pozycji zbliżonej do lądowania po wykonaniu skoku wzwyż. Nauczyciel nadzorował wykonanie ćwiczenia przez powoda. Powód wylądował na materacu [zeznania świadka P. K., czas od 00:41:00].

2. Przed ćwiczeniem nauczyciel WF wytłumaczył uczniom, w tym powodowi zasady wykonywania ćwiczenia związanego z rzutem na materac. Uczniowie byli przygotowani przez nauczyciela do wykonania tego ćwiczenia. Rzut na materac poprzedzało bujanie ucznia za ręce i nogi. Lądowanie ucznia na materacu było lekkie. Wysokość upadku wynosiła od 15 do 20 cm. Grubość materaca równała się 40 cm. Materac był długi na 2 metry. Jego szerokość wynosiła 160 cm. Naokoło materaca były rozstawione inne materace. Doświadczenie zawodowe P. K. jako nauczyciela WF wynosi 10 lat [zeznania świadka P. K., czas od 00:10:00, 00:37:10, 00:13:45, 00:28:45, 00:18:00, 00:38:15, 00:41:00, 00:42:10].

3. Po wykonaniu ćwiczenia powoda zaczęła boleć prawa noga. Udzielono mu pierwszej pomocy. Wezwano pogotowie ratunkowe [k. 20].

4. Stwierdzono, że przyczyną bólu u powoda było złamanie szyjki kości udowej prawej. Potrzebna była operacja. Jego stan po operacji wykluczał chodzenie do szkoły. Wymagał indywidualnego nauczania [k. 21-110, k. 44-46, 89-136; k. 172-175].

5. Uczniowie Szkoły Podstawowej nr (...) w W. od 01/01/2018 do 31/12/2018 byli objęci ubezpieczeniem z tytułu odpowiedzialności cywilnej (...) W. u pozwanego (...) S.A. w W. [k. 47-48].

6. Powód zgłosił pozwanemu szkodę i zażądał wypłaty zadośćuczynienia [k. 49-51]. Pozwany odmówił wypłaty [k. 52-54].

Stan faktyczny ustalono w oparciu o dowody z dokumentów. Rekonstruując stan faktyczny oparto się nadto na zeznaniach świadka.

Zeznania przedstawicielki ustawowej powoda nie wniosły do sprawy. Przebieg zdarzenia był jej znany wyłącznie z przekazu innych osób, nie była obecna bezpośrednio na miejscu zdarzenia.

Biorąc pod uwagę fakt, że w sprawie nie wykazano zasady odpowiedzialności pozwanego, opinia biegłego na okoliczność wysokości zadośćuczynienia, także nic nie wniosła do sprawy.

Zawnioskowany i przedstawiony przez powoda dowód w postaci konspektu lekcji wychowania fizycznego – nauki skoku wzwyż był nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy i nieprzydatny do wykazania faktu, że lekcja wychowania fizycznego była niewłaściwie prowadzona [k. 4v, 18]. Przytoczony konspekt zajęć pochodzi z 19/12/2001, a do wypadku doszło 07/12/2018. Nie odnosi się do Szkoły Podstawowej, do której powód uczęszczał. Nadto nie wiadomo przez kogo [jaki podmiot] konspekt został sporządzony. Z przedstawionych względów dowód ten, nie mógł dowieść faktów, na które został zawnioskowany.

Sąd zważył:

I. W rozpoznawanej sprawie spór ogniskował się wokół dwóch kwestii. Po pierwsze zasady odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku powoda z 07/12/2018. Po drugie wysokości żądanego przez powoda od pozwanego zadośćuczynienia.

II. Powód podstaw odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego doszukiwał się w art. 822 § 1-4 w zw. z art. 415, 444 i 445 k.c.

III. Pozwany zarzucił, że powód nie udowodnił, iż winę za wypadek ponosi Szkoła Podstawowa nr (...) w W. – ubezpieczona u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej.

IV. **Możliwość zastosowania art. 444 k.c. (szkoda na osobie)** warunkowana jest możliwością przypisania danemu podmiotowi odpowiedzialności za wyrządzoną szkodę na podstawie określonego przepisu prawa cywilnego (prawa deliktowego, np. art. 415 k.c.). Jego zastosowanie możliwe jest więc dopiero wówczas, gdy do uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia doszło w okolicznościach uznanych przez ustawodawcę za relewantne na gruncie określonego przepisu prawa materialnego (np. ktoś wywołał rozstrój zdrowia osoby fizycznej ze swojej winy – art. 415 k.c.) [M. G. (red.), Kodeks cywilny. Tom II. Komentarz. Art. 353–626. Wyd. 3, W. 2022].

V. Zgodnie z ogólnymi zasadami rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c.), osoba żądająca zadośćuczynienia udowodnić powinna wszystkie przesłanki jego zasądzenia (wyrządzenie krzywdy czynem niedozwolonym oraz adekwatny związek przyczynowy między czynem a krzywdą) [K. O. (red. serii), W. B. (red. tomu), Kodeks cywilny. Komentarz. Wyd. 30, W. 2022].

VI. Powód nie udowodnił zasady odpowiedzialności pozwanego [art. 415 k.c.]. Do złamania szyjki kości udowej prawej u powoda 07/12/2018 nie doszło z winy nauczyciela WF, a w konsekwencji nie z winy szkoły, w której nauczyciel był zatrudniony. W związku z tym pozwany nie może ponosić odpowiedzialności za ww. zdarzenie. Nie wykazano, że na lekcji WF nie przestrzegano zasad bezpieczeństwa uczniów, w tym powoda. Nie sposób stwierdzić, że ćwiczenie przygotowujące do lądowania przy skoku wzwyż było niebezpieczne, niedozwolone, wadliwie przeprowadzone. Nauczyciel WF pokazał uczniom, jak mają wykonywać ćwiczenie. Przez użycie materacy gimnastycznych zabezpieczył miejsce realizowania ćwiczenia. Podczas jego wykonywania przez powoda był obecny na sali gimnastycznej. Obserwował i nadzorował przeprowadzane ćwiczenie. Zarówno powód, jak i jego matka nie zgłosili, że powód tamtego dnia miał jakieś dolegliwości zdrowotne. Zaproponowane przez nauczyciela

VII. Ponadto w uzasadnieniu pozwu powód twierdzi, że ubezpieczona Szkoła tolerowała nieprzewidziane regulaminem i przepisami prawa praktyki [k. 5v]. Jednak powód, nie wskazując, jakie konkretne postanowienia regulaminu i przepisy prawa były nieprzebrane. Ubezpieczona Szkoła Podstawowa w dniu 07/12/2018 na lekcji wychowania fizycznego zapewniła powodowi bezpieczne warunki nauki i opieki [zob. art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z 14/12/2016 Prawo oświatowe]. Nauczyciel WF zgodnie z art. 6 pkt 1 ustawy z 26/01/1982 Karta Nauczyciela rzetelnie zrealizował zadania związane z powierzonym mu stanowiskiem oraz podstawowymi funkcjami szkoły, w tym zadania związane z zapewnieniem bezpieczeństwa uczniowi [powodowi] w czasie lekcji WF.

VIII. Stopień trudności i intensywności ćwiczenia przygotowującego do skoku wzwyż dostosowany był do aktualnej sprawności fizycznej i wydolności powoda. Wszak przez dwa lata przed zdarzeniem trenował on judo [zeznania matki powoda, czas od 00:59:50, 01:12:15]. Ćwiczenie było prowadzone z zastosowaniem metod i urządzeń zapewniających bezpieczeństwo powoda. Nauczyciel zapoznał powoda z zasadami bezpiecznego wykonywania ćwiczenia [zob. § 31 ust. 1, 3 i 7 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z 31/12/2002 w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach].

IX. Mając na uwadze powołane argumenty, należy stwierdzić, że w realiach rozpoznawanej sprawy do wypadku doszło na skutek okoliczności, za które nauczycielowi [ubezpieczonej szkole], nie można przypisać zwinionego działania lub zaniechania.

X. Stąd też w pkt I wyroku powództwo podlegało oddaleniu.

XI. O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 102 k.p.c. Za nieobciążeniem powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu przemawia jego stan: osobisty, rodzinny i majątkowy [k. 3, 6, 8-10]. Powód jest małoletni. Pozostaje wyłącznie na utrzymaniu swojej matki. W takim wypadku zasądzenie od niego na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu jest niesłuszne.

XII. O kosztach sądowych, w tym kwocie 1013,89 PLN poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa – tut. Sąd wydatków oraz kwocie 1750 PLN nieuiszczonej opłaty od pozwu orzeczono kolejno na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 83 ust. 2 i art. 113 ust. 1 ustawy z 28/07/2005 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa – tut. Sądu [k. 179-180, 56].

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)